

„Pe când mulțimea Îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu și El ședea lângă lacul Ghenizaret, A văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Și urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaimă îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El” (Luca V, 1-11) Sfânta Evanghelie din Duminica a XVIII-a după Pogorârea Sfântului Duh tratează un moment important din istoria mântuirii neamului omenesc și anume chemarea primilor ucenici la apostolat dar în viziunea Sfântului Evanghelist Luca. Întreaga activitate de formare a Apostolilor, a noilor oameni prin ascultarea zi și noapte a cuvântului Evangheliei, prin apropierea fizică față de Mântuitorul Hristos în cei peste trei ani de activitate publică poate fi încadrată între două pescui minunate.

Prima, cea din fragmentul evanghelic de astăzi iar a doua, de după Învierea Domnului (Ioan XXI, 1-14), ca moment de sfârșit al unei perioade, prilej de o nouă încredințare și de reintegrare a Sfântului Apostol Petru în cercul Apostolilor și nu în ultimul rând înainte de marea lor misiune pentru care au fost pregătiți, aceea de a fi pescari de oameni. Aflat la începutul activității Sale publice Mântuitorul Hristos după cum observăm era asaltat de mulțimi după primele Sale minuni. Acestea, dornice de a asculta cuvântul lui Dumnezeu, erau în permanentă apropiere a Domnului Hristos mai ales că sinagogile Galileii se dovedeau în acest caz neîncăpătoare. Aflat la malul lacului Ghenizaret Mântuitorul a profitat de ocazie și s-a urcat într-una din bărci, cea a lui Simon (viitorul apostol Petru), s-a depărtat puțin de uscat și a început să învețe într-un mod neconvenționat oamenii ce au venit să-L asculte.

În această situație putem observa o preînchipuire a Bisericii – corabia mântuirii, Mântuitorul Hristos aflându-Se în calitate de Învățător al Noii Legi. După ce a învățat mulțimile propovăduind cuvântul lui Dumnezeu Mântuitorul nostru a săvârșit o minune spre a întări convingerea auditoriului că nu se află în fața unui simplu om, ci în fața lui Dumnezeu cel Întrupat. De această dată s-a adresat lui Simon îndemnându-l să arunce mrejele. Experiența de pescar a Sfântului Apostol Petru l-a făcut să aibe unele îndoieli, „toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins” dar totuși la cuvântul Mântuitorului a aruncat mrejele. Și au prins mulțime mare de pești încât se rupeau mrejele umplând ambele corăbii atât de mult încât exista pericolul ca acestea să se scufunde. Trebuie menționat că Lacul Galileii sau Ghenizaret, Marea Tiberiadei era în fapt un lac având 12 mile lungime și 6 – lățimea sa cea mai mare dar utilitatea sa era din plin dovedită dat fiind faptul că una din ocupațiile de bază ale locuitorilor din acea zonă a Țării Sfinte. La vederea acelei mulțimi de pești, spaima i-a cuprins pe Simon și toți cei ce erau cu el, un sentiment firesc în fața prezenței divine. Însă această spaimă nu l-a împiedicat să

facă două mărturisiri și anume recunoașterea dumnezeirii Mântuitorului Hristos și a păcătoșeniei sale. În aceeași corabie se aflau Dumnezeu și omul având ca prioritate mântuirea omului prin aducerea veștii celei bune și în practic, concret prin minune. Teamă de a sta în apropierea divinului era una evidentă încât îl vedem pe Simon la picioarele Mântuitorului Hristos rugându-L să plece de la el. Neputința de a concepe sfințenia în apropierea păcatului dar în același timp smerenia și curăția sufletească ies în evidență în acest moment. Reacția Domnului Hristos a fost una menită să alunge îngrijorarea simplului pescar – „nu te teme” dar și una ce-l înștiințează asupra noii sale vieți, la care au răspuns afirmativ, Simon-Petru și fratele său Andrei (Matei IV, 18) precum și Iacov și Ioan.

Din narațiunea Sfântului Evanghelist Luca reiese că ucenicii îl cunoșteau mai dinainte pe Mântuitorul Hristos de unde observăm și atitudinea lor față de Învățătorul respectând toate. Epoca aceea cunoștea multe încercări de pescuire a oamenilor în diferite mișcări de nuanță religioasă dar și filosofică, de aceea pe undeva ar putea fi considerată drept firească atitudinea viitorilor apostolilor. Cel mai important aspect ce trebuie sesizat este faptul că Mântuitorul Hristos vine în întâmpinarea oamenilor. Lumea, cel puțin, cea din mediul iudaic își căuta dascălul, învățătorul de care se va alipi spre a cunoaște și împlini Legea însă aici după cum va aminti mai târziu însuși Domnul Hristos: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-l veți cere în numele Meu” (Ioan XV, 16). Simplitățile pescari, doar aceste două perechi de frați se cunosc că ar fi fost pescari, sunt la rândul lor pescuiți, prinși de cuvântul evangheliei, pe care l-au ascultat alături de mulțime. Ei, viitorii apostoli, în fond își vor păstra meseria, dar aceasta va fi esențial schimbată prin dimensiune. Ei vor deveni pescari de oameni.

După cum afirma un comentator biblic din secolul XX, A. Plummer „Mântuitorul Hristos folosește barca lui Petru ca amvon, de unde aruncă plasa Evangheliei asupra ascultătorilor Săi”. Aici Mântuitorul Hristos le dă poate prima lecție, primul model care trebuie urmat pentru ca ei după Învierea Lui să facă același lucru: să propovăduiască întregii lumi cuvântul Evangheliei însoțindu-l și întărindu-l cu minune spre slava lui Dumnezeu. Ce trebuie să reținem din acest fragment evanghelic este faptul că Dumnezeu vine în întâmpinarea omului ce-L caută.

Îndelencirea fiecărui om nu este un obstacol în a deveni ucenic al Mântuitorului Hristos. Sfântul Apostol Matei era vameș de meserie, cele două perechi de frați erau pescari, iar Natanael sau Bartolomeu pare să fi fost singurul Apostol cărturar, cunoscător al Legii. Importantă a fost deschiderea sufletului spre a primi cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceasta viețile a cel puțin 3 oameni după cum a reiese din pericopa evanghelică au fost schimbate, au căpătat un alt sens și au devenit martori ai minunilor dumnezeiești pe care le vedeau și în același timp mărturisitori ale acestora. Transformarea lăuntrică a ucenicilor încât au lăsat toate și au urmat Domnului Hristos este una evidentă.

Pentru fiecare dintre noi este importantă deschiderea sufletului și ascultarea cu atenție de care au dat dovadă ucenicii. Fiecare are posibilitatea de a progresa, de a se apropia de Dumnezeu în mod treptat ascultând cuvântul Lui și împlinind pe cât ne stă în putință poruncile Lui.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, tudent la Facultatea de Teologie din Iasi